నిజమే. . . ఒప్పుకుంటాను.

యూనివర్సిటీల్లోనూ, కాలేజీల్లోనూ చదువుకునే అమ్మాయిల మీద కథలు వ్రాశాను గానీ, పొరపాటునైనా హైస్కూళ్లల్లోనూ, ట్యుటోరియల్ కాలేజీల్లోనూ చదువుకునే పాపల మీద వ్రాయలేదు.

నేను అలా ఎందుకు అంటున్నానంటే, [illegible] వాళ్ళు [illegible] నా నమ్మకం. ఒకవేళ, [illegible] కథ వ్రాస్తే [illegible].

[illegible] పిల్లల కథలూ, [illegible] పిల్లల కథలూ, [illegible] పిల్లల కథలూ. . . ఇలా ఎన్నైనా వ్రాసేయవచ్చు ఆ ఏజ్ గ్రూప్ మీద, ఒక్క ప్రేమకథలు మాత్రం తప్పించి. అవి వ్రాయడం అంత సులువు కాదు.

'ప్రేమ' అన్నది వాళ్ళకి తెలిసే వయసు కాదు. అదీనా తెలిసినా, అది పరిపక్వమైనది కాదని నా నిశ్చితాభిప్రాయం. . .! మరి, ప్రేమ అన్న దానికి పక్వత లేకపోతే నా కలం నడవదు. అందుకే, ఇన్నాళ్ళూ హైస్కూలు పిల్లల జోలికి పోలేదు.

కానీ, ఉన్నట్టుండి హైస్కూలు కాదు కదా, మిడిల్ స్కూలు స్థాయికి దిగాల్సొచ్చింది. జూనియర్ మెట్రిక్కం లే [illegible] క్లాస్ కాలేదా?

[illegible]!

* * *

తొమ్మిది గంటల్కి. ఎస్, తొమ్మిది గంటల్కి నిమిషంకి వచ్చే టెన్ నంబర్ బస్సులోనే నేను రోజూ ఆఫీసుకి వెళ్ళేది. దాదాపు, ఇంచు మించూ కాదు, సరిగ్గా ఆ బస్సులోనే వచ్చేది వల్లి ముందు స్టాపులో ఎక్కి. ముందు సీట్లో తను కూర్చుందా, లేదా? అని - నా కళ్ళు వెదికితే, నేను బస్సు ఎక్కానా, లేక ఎక్కుతున్నానా అని చూసేది వల్లి.

ఎలాగైతేనేం. . .? మొత్తానికి మా చూపులు రోజూ కలుసుకునేవి. దాదాపు పాతికేళ్ళ వయస్సు నాది. పదహారు నిండని వయస్సు తనది. బట్. . .!

ఇక్కడ కావలిసింది వయసూ, ఒడ్డూ, పొడుగూ కాదు. 'ఆకర్షణా, చైతన్యం' అన్నదే అని నే వేరే మనవి చెయ్యనవసరం లేదనుకుంటాను.

మరో మనవికూడా.

వల్లి ఎర్రగా ఉంటుందా, నల్లగా ఉంటుందా, ఏ రంగు బట్టలు వేసుకుంటుంది, ఎన్ని జడలు వేసుకుంటుంది . . .? నాలో ఎలాంటి చైతన్యం కలిగించింది? అన్నవి వ్రాసుకుంటూ పోతే ఇదొక మహాగ్రంథం కావడమే కాకుండా, పాత చింతకాయ పచ్చడికూడా అవుతుంది. అందుకే అవన్నీ అప్రస్తుతం అనుకుని వదిలేద్దాం ప్రస్తుతానికి!

* * *

ఆ వేళ ఓ పక్కన ఆఫీసుకీ, మరో పక్క బస్సుకీ ఆలస్యం అయిపోతూన్న సమయంలో ఉన్నట్టుండి ఊడి పడ్డాడు కృష్ణమోహన్. కించిత్తు చికాకు కలిగిన మాట వాస్తవమే అయినా, కృష్ణమోహన్ అంటే నా కున్న అభిమానం కొద్దీ సరిపెట్టుకున్నాను. దానికి తోడు "పదండి, గురువుగారూ! మళ్ళీ మీకు లేటైపోతూంది ఆఫీసుకి. వెళుతూనే కబుర్లు చెప్పుకుందాం దారిలో" అంటూ రూములోంచి త్వరగా బయట పడటానికి వీలుగా కిటికీ రెక్కలూ అవీ వెయ్యడం, గుమ్మం బయట ఉన్న బూట్సు, మగ్గూ, సబ్బుపెట్టీ వగైరాలు లోపల పెట్టడంతో . . . అతన్ని చూడగానే అనవసరంగా చికాకు పడినందుకు మనసులోనే నొచ్చుకున్నాను. పెద్ద ప్రయత్నమేమీ లేకుండానే తొమ్మిదీ ముప్పై అయిదుకి బస్‌స్టాప్ చేరగలిగాము.

"ఏమిటి, కృష్ణమోహన్, న్యూకాలనీ నుంచి మూడు బస్సులు మారి ఇంత పొద్దున్నే వేంచేశావు. . .?" అంతసేపూ ఏవేవో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ నడిచి బస్‌స్టాప్‌కి వెళ్ళేదాకా స్ఫురించలేదు నాకు కృష్ణమోహన్ ఎందుకు అంత హఠాత్తుగా నా రూమ్‌కి వేంచేశాడో అడగాలని.

"ఏముంది, గురువుగారూ, నిరుద్యోగిని కదా! ఏదో ఎంప్లాయిమెంట్ ఎక్స్చేంజిలో పనుండి ఓ పావుగంట ముందు బయలుదేరి మీ దగ్గరకు వచ్చాను" అన్నాడు నవ్వుతూ.

అతను నవ్వుతున్నా, ఒకింత బాధ పడుతూనే చెప్పిన దానికి- "డోంట్ వర్రీ, సార్! మీ ట్రయిల్సేవీ వృధాగా పోవు" అంటూ నవ్వుతూనే బుజం చరిచి ఓదార్చాను.

ఇంతలో బస్సొచ్చేసింది.

"వస్తాన్, సార్!" అంటూ షేక్ హాండిచ్చి గబాలున గెంతేసి బస్సెక్కేశాను.

వల్లిని వర్ణించడం అనవసరం అన్నాను గానీ, ఈవేళ దాన్ని కొంచెం ఎమెండ్ చెయ్యక తప్పదు. ఈవేళ శనివారమేమో, తలంటి పోసుకోగా జారిపోయే కురుల మీదికి ఎగబ్రాకుతున్నట్టు విరిసిపోయే ఎర్రగులాబికి ఎంత మాత్రం తీసిపోని లేత నీలం రంగు చీరెలో వల్లి... అబ్బ! జస్ట్ ముద్దొచ్చేట్టుంది...!

* * *

సోమవారం సరిగ్గా తొమ్మిదీనలభైకి ప్రత్యక్షమయ్యాడు కృష్ణమోహన్. రూములో కాదు, బస్‌స్టాప్‌లో! నా రూమ్‌కి రాకుండా ఈ టైములో ఎవరింటికి వెళ్ళాడా అన్నది అంతు పట్టడం లేదు నాకు. పోనీ, ఎవరింటికైనా వెళితే వెళ్ళాడు? అది వేరే విషయం. ఇంత దూరం వచ్చి నా రూమ్‌కి రాకుండా ఎలా ఉన్నాడు. నా మనసులో కొన్ని కొన్ని అనుమానాలూ, సందేహాలూ చోటు చేసుకున్నాయి. అదే అడిగాను: "ఏమిటి, గురువుగారూ, పొద్దున్నే వేంచేశారు? మళ్ళీ ఎంప్లాయ్‌మెంట్ ఆఫీసులో పనేనా?"

"అబ్బే, రోజూనా. . .? వేరే పనుండి వచ్చాను, సార్! టైము లేక మీ రూమ్‌కి రాలేదు గానీ" అన్నాడు చిరునవ్వు నవ్వుతూ.

"అయితే, రండి, నాతో కలిసి మా ఆఫీసుదాకా వద్దురు గాని" అన్నాను.

"ఎలాగూ రావాల్సార్! అటు వైపు పనుందికూడా" అంటూ ఓ రకం చిరునవ్వు విసిరాడు.

బస్సొచ్చేసిం దింతలో.

బస్సులో కృష్ణమోహన్ దృష్టిని కేంద్రీకరించుకున్న స్పాట్‌ని చూసి నా అనుమానం కేవలం అనుమానం కాదనిపించి, "మీ పని అయిపోయిన తరవాత బాంకుకి రండి — మీతో కొంత మాట్లాడాలి" అన్నాను.

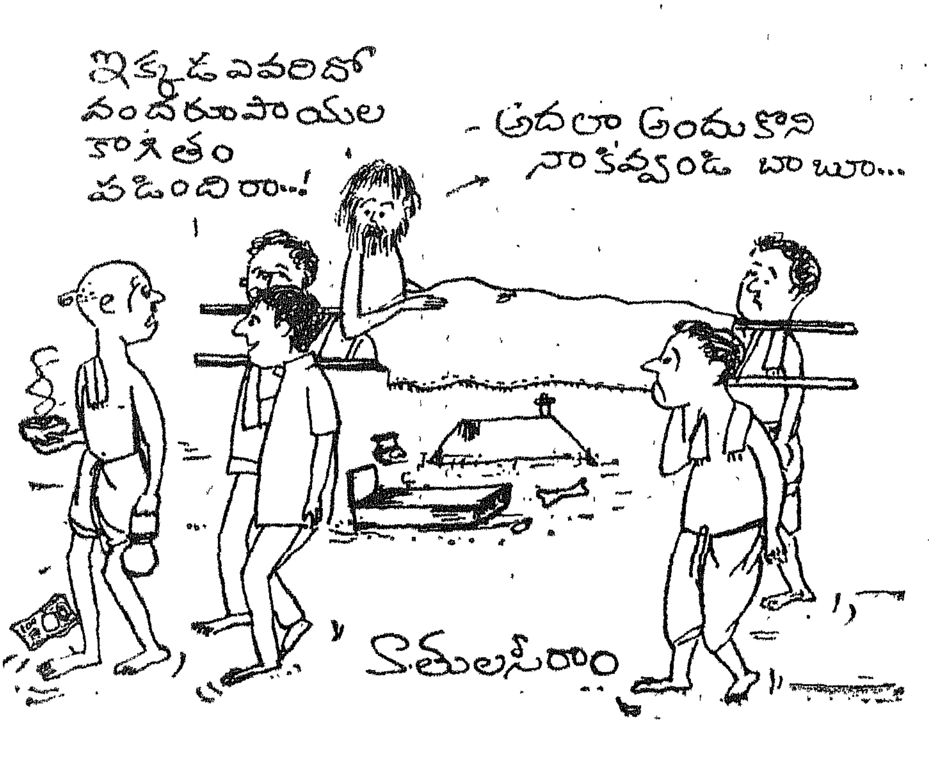

రాజీమార్గము

– 'మానస'

'సరే' అని తల ఊపి కృష్ణమోహన్ సిటీ కాలేజీ దగ్గర దిగిపోయాడు.

* * *

అందమైన కళ్ళు అమ్మాయిల విషయంలో ప్రత్యేకత కాదు గానీ, అబ్బాయిల విషయంలో మాత్రం ప్రత్యేకమైన ప్రత్యేకతే అంటే మీరు నిరభ్యంతరంగా ఒప్పుకుంటా అనుకుంటాను.

రామకృష్ణ ఎంత అందంగా ఉంటా ఉంటే చెప్పడం అంత సులువు కాదు. వర్షంలో తడిసిపోయినా, చెదిరిపోని పంకీలజుట్టు వాడిది. గాఢాంధకారంలో కూడా మిలమిలా మెరిసే కళ్ళు వాడివి. పొందిగ్గా కనిపించే మీసం వాడిది. నిజం చెప్పాలంటే మగాళ్ళకే ముద్దొస్తూ ఉంటాడు రామకృష్ణ. తొమ్మిదిన్నర బస్సులో వెళ్ళిపోతాడు కాబట్టి సరిపోయింది గానీ, అలాగాక వాడుకూడా మా బస్సులోనే వచ్చి వల్లి దృష్టిలో పడితే మాత్రం, నాకు ఆమె చిరునవ్వులు కాదు కదా, విసుపు చూపులుకూడా కరువయ్యేవి!

కానీ, రామకృష్ణ అంటే అమితమైన అభిమానం నాకు. వాడి అందానికి తగ్గట్టు ఓ అప్సరస తటస్థపడితే గానీ పెళ్ళైనచోటి అనదని నా నిశితాభిప్రాయం. వెధవ, ఆ సంగతి పట్టించుకోకుండా కనీసం ఆలోచించనైనా ఆలోచించకుండా ముసలివాడౌతాడు. ఎన్నోసార్లు చివాట్లు పెట్టాను. 'ఇప్పుడే ఎందుకురా . . .?' అంటూ నవ్వుతూ త్రోసిపుచ్చుతాడు సన్యాసి.

సన్యాసం అంటే జ్ఞాపకం వచ్చింది. వాడి పేరే సన్యాసి రామకృష్ణారావు.

* * *

మీ రీపాటికి నా శీలాన్ని శంకించి, నన్నపార్థం చేసుకోకుండా ఉంటే ... 'ఎ థింగాఫ్ బ్యూటీ ఈజ్ ఎ జాయ్ ఫరెవర్' అన్న జాన్ కీట్స్ ఉవాచని నమ్మిన వాణ్ణే కాదు, పూర్తిగా జీర్ణించుకున్న వాడిననీ, అపురూప లావణ్యంతో విరసిల్లే వల్లి అందానికి కేవలం ఆనంద భరితుడినయ్యే వాడిననీ, అంతటి అపురూపవతికి రామకృష్ణే తగిన వాడని, ఒకళ్ళ నొకళ్ళు మేడ్ ఫ రీచదర్ లా అని వాడికి అనేక సార్లు హితబోధ చేసి ఉంటానని. . . మీ రీ పాటికి ఊహించుకోకపోతే, దయచేసి ఆ పని చెయ్యండి వెంటనే!

అయితే, ఓ విషయంకూడా గమనించ ప్రార్థన.

నా ప్రయత్నమంతా బూడిదలో పోసిన పన్నీరే అయింది. రామకృష్ణగాడు సరే ననకపోవడం కాదు గదా, చివరికి వల్లిని చూడ్డానికికూడా ఒప్పుకోలేదు. "సారీ రా, గురూ! నా కలాంటి అభిప్రాయాలేవీ లేవు ఇప్పట్లో. నో, అనవసరంగా శ్రమ పడకు" అంటూ మర్యాదగా చెప్పినా కుండ బద్దలు కొట్టి చెప్పినట్టే అయింది.

వాడిని ఎలా కన్విన్స్ చెయ్యాలా అని నాలో నేను తన్నుకు చస్తుంటే, ఒళ్ళు కాలిన వాడిమీద వేణ్ణీళ్ళు పోసినట్లయింది ఎదురైన మరో ప్రాబ్లమ్‌కి. . .!

* * *

"గురువుగారూ! అదీ సంగతి. నీట ముంచినా, పాల ముంచినా, నీళ్ళ పాల ముంచినా ... ఏదైనా సరే, అంతా మీదే భారం!" అంటూ చల్లగా తేల్చాడు కృష్ణమోహన్.

గంటన్నర పైగా కృష్ణమోహన్ చెప్పేది శ్రోతలా వింటూ ఉండిపోయిన నేను — "ఫరవాలేదు, కృష్ణమోహన్! మీరు బెంగపడకండి. అది జరిగేట్టు చూసే బాధ్యత నాది" అంటూ ఓ అభయహస్తం పడేశాను సభ్యతకోసం!

అక్కణ్ణుంచే ప్రాబ్లమ్స్ మొదలయ్యాయి.

* * *

ఈ అందం, ఆరాధనా, ఆస్వాదనా అన్నదానికి తావు లేకుండా ఓ యాంత్రికమైన మనిషిలా బ్రతగ్గలిగితే, ఇంత మథన పడాల్సినవీ, ఇబ్బంది పడాల్సినవీ అయ్యేవి కావు నా పరిస్థితులు. వెధవది, కళాహృదయం కాబట్టే కష్టాలన్నీ!

కృష్ణమోహన్ పొరపాటున కూడా అందగాడు కాదు. ఏ కోణంలోంచి చూసినా ఆకర్షణ అన్నది కనిపించదు సరికదా, వయసుకి తగ్గట్టు లేని పర్సనాలిటీనీ, గాట్లుపడిపోయిన మొహాన్నీ, దారీ తెన్నూ లేకుండా గుబురుగా పెరిగిన మీసాల్నీ చూసే జనాలు మరో అభిప్రాయాన్ని కూడా ఏర్పరుచుకుంటారు. అలాంటి కృష్ణమోహన్ వల్లిని ఆశిస్తున్నాడంటే నాకు కంపరమెత్తిన మాటమాత్రం అబద్ధం కాదు.

"వల్లితో కేవలం పరిచయంకోసమేనా ... లేక పవిత్రమైన ఆశయమేదైనా ఉందా" అంటూ నవ్వుతూనే ప్రశ్నించాను, నాకున్న చనువుకొద్దీ కాస్త హేళనచేస్తూ!

"పరిచయం అంటూ ఉంటే, మిగతావన్నీ అవే ఆటోమేటిగ్గా సర్దుకుంటాయి, గురువుగారూ? ఆరోజు వల్లిని బస్సులో చూసిన దగ్గర్నుంచి ఆ రూపం మరిచిపోలేక పోతున్నాను. నడుస్తున్నా, తింటున్నా, కూర్చున్నా, పడుకున్నా...అదే రూపం కళ్ళముందు మెదులుతూంటే పిచ్చెక్కి పోతున్నట్టవుతోంది. మీరే కాపాడాలి, గురువుగారూ!" అంటూ రెండు చేతులూ జోడించాడు కృష్ణమోహన్.

* * *

డెఫినిట్‌గా నా కథలు చదువుతూ ఉంటుందన్న దాంట్లో ఢోకాలేదు గానీ, వల్లితో నాకు పర్సనల్‌గా పరిచయం లేదంటే మాత్రం ఆశ్చర్యపో నక్కర లేదు మీరు. నా కలం పేరు చెబితేచాలు. తనంతట తనే నన్ను పరిచయం చేసుకోడానికి ఉవ్విళ్ళూరి పోతుందన్న మాట ఏమాత్రం సత్యదూరం కాదు గానీ, ఇప్పట్లో నాకు నేనుగా బైటపడిపోవడం సుతరామూ నా కిష్టం లేదు. నేనే కథలు వ్రాస్తానని నా సన్నిహితులకే తెలీదు మరి...!

ఇక ఒకటే మిగిలిన దారి కథల్లోలాంటి ఈ సమస్య పరిష్కారానికి. మా మావయ్య కూతురూ, నా కాబోయే శ్రీమతీ రాధ, వల్లి వాళ్ళ అక్కయ్య శారద క్లాస్‌మేట్. తన ద్వారా గ్రంథం నడిపితేగానీ, కొంత దారీ తెన్నూ అంటూ ఉండదు ఈ పద్మవ్యూహానికి.

ముఖ్యంగా నన్ను రాధ వల్లికి పరిచయం చెయ్యాలి. అది కాకతాళీయంగా భవిష్యత్తులో సంభవమేమో గానీ, ప్రస్తుతంలో మాత్రం కాదు. అయితే, ఈ సమస్య పరిష్కారం ఎంత తొందరలో అయితే అంత మనశ్శాంతి, అంత మంచిదీ కాబట్టి రాధని అడగాలి.

ఏమని ...?

ఫలానా అమ్మాయిని నాకు పరిచయం చెయ్యి, రాధా! అనాలా? కాక కథంతా చెప్పి తన సహాయం అర్థించాలా?

రాధ ప్రాపర్ స్పిరిట్‌లో తీసుకుంటే ఫరవాలేదు. నన్ను ఏమాత్రం అపార్థం చేసుకున్నా, పరోపకారం సంగతి దేవుడెరుగు, నాకు ముందు చిప్ప ఎదురవుతుంది. అందుకనే ఆ భారాన్ని కృష్ణమోహన్ మీదే వెయ్యదల్చుకుని, "రాధకి మీ గోడు వినిపించుకోండి, కృష్ణమోహన్! తను పూనుకుంటే బండి కొంతదూరం దాకా లాగచ్చు" అని ఓ చిన్న సలహా ఇచ్చేశాను ఆ మర్నాడు.

అలా చెప్పినప్పుడే మరికొన్ని విషయాలు కూడా స్పష్టం చేశాను.

వాటి ప్రకారం ...

[illegible] కృష్ణమోహన్ [illegible] [illegible] ఏ ఎర్పాటు [illegible] వెలిటు [illegible] [illegible] కృష్ణమోహన్ [illegible] చెప్పాను. [illegible] చెప్పకపోయినా [illegible] వెంటాడి [illegible] — ఇలా [illegible] నిబంధనలు [illegible].

అత్యంత [illegible] నాసంతో అన్నిటికీ 'సరే' అని ఒప్పుకున్నాడు కృష్ణమోహన్.

* * *

'నీకు తప్పకుండా సహాయంచేస్తాను' అని కృష్ణమోహన్‌కి మాట అంతే ఇచ్చాను గానీ, అది ఆచరణలో పెట్టలేక పోయాను, రాధ [illegible] రోజులు గడిచినా.

[illegible] నా పిరికితనం కాదు, మన [illegible] ఎక్కడో పీకే చిన్న అనుమానం బాధ!

[illegible] కృష్ణ [illegible] ఎలాగ నా మనసుకి దొరుకుతున్న స్థానంలో కృష్ణమోహన్ని [illegible] బాధగా [illegible].

[illegible] ఎంతకీ [illegible] నేను, మరి ఏం చెయ్యడానికి ఎలాంటి అవకాశం ఉంటుంది?

[illegible] 'ఎప్పుడు [illegible]' అని తేల్చేస్తే, కృష్ణమోహన్ '[illegible]' అంటూ దేవుళ్ళాడు తున్నాడని ప్రతి క్షణం స్ఫురించినా, ఎందుకో ముందడుగు వెయ్యలేకపోయాను.

అదీగాక ... కృష్ణమోహన్ని పెళ్లి చిరస్కరిస్తే, నా పరిస్థితి ... ? ? ?

అమ్మ బాబోయ్! తలుచుకుంటేనే తల కొట్టేసిన ట్లవుతోంది నాకు.

నిజానికి రాధకృష్ణ కోసం నేను పడదా మనుకున్న తాపత్రయం కూడా, నా ఉద్యోగాన్ని నేను కాపాడుకుంటూ నా [illegible] కాక రక్షిస్తుంటూ ఏర్ప రచు కోవాలనే స్వార్థమైన కోరికగానీ, మరొకటి కాదు కదా!

పైగా—

అంత [illegible] అమ్మాయికి [illegible] కుదర్చి [illegible] నా దృష్టి [illegible] [illegible] ప్రత్యేక [illegible] కలిగించేటంతో ఉంది [illegible] అందం అని మీరు ఈజీగా ఊహించుకునే ఉంటారుగా!

ప్చ్ ... ప్చ్...! ఏం లాభం ...? [illegible] కత్తిమీద [illegible] నా ఎదిరిలాటి ఒక అగ్ని పరీక్ష ఎదురై కూర్చుంది.

అంటానే,

"మీ కృష్ణమోహన్ ఎవర్నో ప్రేమించాడట. నా సహాయం ఉంటే కచ్చి తంగా అయిపోతుందిట పెళ్ళి. ఎవ రా అమ్మాయి ?" అని రాధ నన్ను ఒకటి రెండు సార్లు అడిగినప్పుడు 'ఇందులో నా ప్రమేయం ఏదీ లేదు' అన్నట్టు "నాకూ తెలియదోయ్! రోజూ బస్సులో ఓ అమ్మాయి ని చూస్తూ ఉంటాడుట. ఆ అమ్మాయి కావాలనీ, పెళ్ళి చేసుకోవాలనీ ఉవ్వి ళ్ళూరి పోతూంటాడు" అంటూ నవ్వి ఊరుకునే వాణ్ణి.

నాకు [illegible] తెలివైనా, [illegible] ఎంత [illegible] ఏర్పడిన [illegible] ... చాలా కాజువల్‌గా వెళ్ళి [illegible] చెప్పాలని నా అభిప్రాయం. కానీ, [illegible] సంగతి చెప్పదెరుగు, రాధ [illegible] ప్రత్యేకంగా [illegible] నా [illegible] అంటిదాకా, అతి కష్టం [illegible] ఓ డిసిషన్‌కి వచ్చే [illegible] [illegible] ఉండేవాడిని.

[illegible] కృష్ణమోహన్ [illegible] [illegible] [illegible] చేసి '[illegible] లవ్ యూ డియర్' అన్నాట్ట. ఎంత చక్కగా, అందంగా మాట్లాడినా, నీడలా ఓ వారం, [illegible] రోజులు ఆమెని వెంటాడి [illegible] అవసరికి [illegible] చూపు చూసి మాట్లాడకుండా వెళ్ళి పోయిందిట.

చేసిన [illegible] తరవాత చెప్పడం కాకుండా, [illegible] వదలని విక్రమార్కుడిలా [illegible] కృష్ణమోహన్, ఒక ప్రక్క —'రక్షించాలి,

మీశరీరము గనుక సుందరమైనదైతే... దానిని మరగు పరచకండి!

డెపిల్

పరిమళ భరితమై రోమములను తొలగించేక్రీము

ఒక స్త్రీకి అన్నింటి కంటె మంచి సంపద ఆమె శరీరము. అనవసరమైన రోమాలతో ఆ అందానికి మచ్చ కలగనీయవద్దు. డెపిల్ క్రీముని వాడండి.

డెపిల్ క్రీము ఒక విశేషమైన ఫ్రెంచి ఫార్ములాని అనుసరించి తయారు చేయబడింది. అందువలన ఇది ఒక అధిక ప్రభావముగల క్రీము. పరిశోధనవల్ల తేలిందేమంటే, డెపిల్ క్రీము అతి సున్నితమైన శరీరానికి గూడా ఉచితమైందని. డెపిల్ క్రీముతో రోమములను తొలగించటం చాలా సులభం. శరీరంలోని ఒక పూర్తి భాగం రోమాలని 10 నిముషాలలో శుభ్రపరచవచ్చును.

డెపిల్ క్రీముని నేడే ప్రయత్నించండి.

పియర్‌లైన్-పారీన్ వారి ఉత్పత్తి.
పియర్‌లైన్-పారీన్ ప్రవేట్ లిమిటెడ్, బొంబాయి-400 028

JAISONS 433

గురువుగారూ!' అంటూ [illegible] ప్రణామం చేస్తున్నాడే.

నా చేయిపట్టి అతి కష్టం మీద [illegible] అన్నాను :

"మాట్ మిస్టర్ కృష్ణమోహన్ — అని నేను, రాధ [illegible] పరిచయం చేసి. [illegible] యూ ఆర్ లక్కీ [illegible] అయినా, [illegible] అనుకున్నా [illegible] పలకరించారా! [illegible] అంటూ [illegible] "[illegible]! [illegible] అంటూ ఓదార్చాను.

నా మాటలు మంత్రంలా పనిచేసినట్టు [illegible]!

అంతే, '[illegible] గురువుగారూ!' అంటూ [illegible] నా [illegible] చెబుతూ వచ్చాడు. [illegible]

రెండు నెలలు గడిచాయి.

నా పెళ్ళికి ముహూర్తం స్థిరపడి [illegible] కృష్ణమోహన్ [illegible] వెళ్ళిపోయాను.

[illegible] చెప్పాను. "డోంట్ వర్రీ, కృష్ణమోహన్! రాధతో చెప్పాను. క్లాస్ ఇచ్చేటప్పుడు నీకు కబురు చేస్తుంది. తనతో కలిసి వెళ్ళిరండి" అని ధైర్యం చెప్పాను.

మరో పదిహేను రోజులు గడిచి పోయాయి.

నా పెళ్ళయిపోయింది. పెళ్ళిలో [illegible] కనబడిన కృష్ణమోహన్ని చూస్తే [illegible] ఆ విషయం జ్ఞాపకం వచ్చింది. దగ్గరికి పిలిచి అడిగాను, 'ఏమిటి సంగతి' అని.

"ఏముంది, గురువుగారూ! మన ప్లానంతా తల్లక్రిందులైపోయింది. క్లాస్ ఇవ్వడానికి వెళ్ళినప్పుడు పళ్ళి వాళ్ళ [illegible] ఊరెళ్ళింది. [illegible] వస్తుందిలే అనుకుంటే, [illegible]! రాలేదు" అంటూ గొల్లు మన్నాడు సమాచారాన్ని చెప్పింది.

"పరవాలేదు. ఫ్యూచర్ [illegible] [illegible]" అంటూ మరోసారి [illegible].

పెళ్ళైంది. హనీమూన్‌కని బయలు దేరుదాం అనుకుంటుంటే ఇంతలో నాకు ట్రాన్స్‌ఫర్ ఆర్డర్స్ వచ్చేశాయి. ఉన్నపళ్ళ అందరూ వెళ్ళిపోవాల్సొచ్చింది.

'ధన్యుణ్ణేను, గురువుగారూ! రాధ అదృష్టవంతురాలు నన్నాపే ఉంటుందనిగా— [illegible] పరిచయం చేస్తుంది. అప్పట్లో పచ్చినెల మేము మళ్ళీ [illegible] అప్పుడు [illegible] కలిసి 'రేపు'" అంటూ అతి కష్టం మీద ఓదార్చాను కృష్ణమోహన్ని.

* * *

నిజానికి పళ్ళి చేసుకుంటుందో, లేదో నాకు తెలియదు గానీ, విషయం 'నాకు' అని గానీ నేను తెలుసుకుని ఉంటే ఏ నాడో ఆ పని చేసేవాణ్ణి. ఎంతసేపూ అభ్యుదయవాదిలాంటి కృష్ణమోహన్ని ఓదార్చడం, ప్రోత్సాహపరచడం మినహా మరో పని చెయ్యలేదు మన స్నేహితుడు నా! నా ప్రవర్తనకి నాకే కోపం వచ్చేది. అయినా, ఇంకా రాజీ పడలేదు నా మనసు. జరిగిన ప్రతిదీ ముందుకే జరిగినట్లనిపించింది. దాదాపు ఆ సంగతి మరిచిపోయాను ఓ రెండు నెలలు.

మరో పది రోజుల తరవాత మా అల్లుడి [illegible] వైజాగ్ వచ్చి కూడా కృష్ణమోహన్ని కలుసుకోకుండానే వెళ్ళి పోయాను.

'గురువుగారూ! పరిస్థితులు చెయ్యి దాటిపోతున్నాయి. కాంపిటీషన్ ఎక్కువైపోతోంది. మీ దయ!' అంటూ వారానికో ఉత్తరం రాస్తున్నా ప్రాణేశాడు కృష్ణమోహన్, ఓ నాలుగైదు నెలలు.

తరవాత ఉన్నట్టుండి ఉత్తరాలు రావడం మానేశాయి. కృష్ణమోహన్ నిరంతరం పళ్ళి ధ్యాసతోనే పడిపోయి పిచ్చెక్కినట్టు తిరుగుతున్నాడని నా సన్నిహితుడూ, ఈ ప్రేమాయణం తెలిసిన మిత్రుడూ అయిన శర్మ వ్రాస్తే ఎంతో బాధపడ్డాను.

ఏదో శాంతి నిరాశపడటం కలిగినట్టు అన్నాళ్ళకి నా మనస్సుతో రాజీ కుదిరింది.

ఏమైనా సరే ... ఈ సారి వైజాగ్ వెళితే తప్పకుండా అతని విషయం సెటిల్ చేసెయ్యాలని నిశ్చయించుకుని, జరిగిన కథలో చెప్పాల్సిన ముఖ్య ఘట్టాలన్నీ రాధకి చెప్పాను.

'ఓస్ ... ఇంతేనా?' అంది రాధ అంతా విని, నేను ఊహించినట్టు నవ్వే [illegible] అపార్థం చేసుకోకుండా!

నాలుగు నెలలు గడిచాయి.

* * *

ఓ రోజున హైదరాబాదు నుంచి వస్తూ విజయవాడలో రైలెక్కి, ఎదురుగా సీట్లో కూర్చున్న వ్యక్తిని చూసి నిశ్చేష్టంగా, కొయ్యబొమ్మలా ఉండిపోయాను.

పళ్ళి ...!

చూసేచూడగానే గుర్తు పట్టినట్టు చిరునవ్వు నవ్వింది.

పక్కతలకోసం నేనూ నవ్వాను.

ఇలాంటి చిరునవ్వుల పలకరింపులు తప్పించి మాకు పరిచయమే లేదన్న సంగతి మీకు తెలుసు!

ఎవరైనా చూస్తే బాగుండదని గబగబా బెడ్డింగూ, సూట్‌కేసూ సీట్లో పెట్టి కూర్చున్నాను పేపర్లో మొహం దాచుకుని.

"మిమ్మల్నెక్కడో చూసినట్టుంది."

ఆ సెప్పుడూ నా కళ్ళముందే మెదిలే మనిషే. అయినా పలకరించా అనిపించి పేపర్ మడిచి అటువైపు చూశాను.

దాదాపు అలా చిరునవ్వు నవ్వుతూనే చూస్తున్న పళ్ళితో మాట్లాడాలి అన్న మాట మరిచిపోయి, నేను కూడా నవ్వు మొహం పెట్టడంతో, ఇద్దరి చూపుల్లోనూ ఒక్కటే భావం మిళితమైనట్టు స్ఫురించింది.

'పాపం కృష్ణమోహన్ ఎలా ఉన్నాడు, పళ్ళీ ...?' అన్నట్టు నేను చూస్తే— 'అయ్యో! మీ స్నేహితుడి బాధ ఏమైనా తెలిసిందా?' అన్నట్టు ఆమె చూసింది.

అప్పుడే గమనించాను, ఆమె మెళ్ళో ధగధగా మెరిసే మంగళసూత్రాలూ, నల్ల పూసలూ ...!

ఒక్కక్షణం మనసు పీకేసినట్లైంది.

అయినా, ఎలాగో తమాయించుకుని ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ! మీది వైజాగా?' అన్నాను.

ఆమె సమాధానం చెప్పేలోపలే, "అరె, నా బెస్ట్ ఫ్రెండ్ వండర్, పళ్ళీ! నే చెబుతూ ఉంటానే — చంద్రశేఖరనీ, మీ ఇద్దరూ 'మేడ్ ఫర్ ఈచదర్' అంటూ మన పెళ్ళి జరిగి తీరాలని ఎంతో ముచ్చటపడి ప్రయత్నం చేశారని, హైదరాబాదునుంచి రిటన్‌లో బందరు వెళ్ళాలని ... అదిగో, సాక్షాత్తూ ఆయనే నీతో మాట్లాడు తున్నది. అరె! చంద్రశేఖర్! మీట్ మై బెటర్ హాఫ్ మిసెస్ పళ్ళి కృష్ణ!" అన్న కంఠస్వరం వినిపించి అచేతనంగా, అప్రయత్నంగా పైకి చూశాను. పై బెర్త్ మీద వ్యక్తి చిరునవ్వు నవ్వుతూ నా వైపే చూస్తున్నాడు.

నా కళ్ళు నేనే నమ్మలేకపోయాను— చూస్తూ అలా చూస్తూ ఉండిపోయాను.

మేరీమాత (మౌంట్ మేరీ చర్చి, బొంబాయి)
చిత్రం— ఎస్. సత్య (మద్రాసు—5)

అతను బెర్త్ మీదించి క్రిందకి దిగి హుందాగా నవ్వుతూ భుజంమీద చెయ్యి వేసి ఆప్యాయంగా కౌగిలించుకుని 'షేక్‌హాండ్' ఇచ్చినా నమ్మకం కుదరక అతని చేతులూ, మొహమూ తడిమి తడిమి మరీ చూశాను ...!

ఎస్, నేను పొరపాటుపడలేదు — కృష్ణమోహనే!

★